

**ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS**

S P R I E D U M S
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2017. gada 13. martā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese A.Juškeviča,

pedaloties pieteicējas Tamāras Gorelikas pilnvarotajai pārstāvei Inesei Nikuļcevai, kā arī atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes pilnvarotajai pārstāvei Inai Vorpai,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz Tamāras Gorelikas pieteikumu par pienākuma uzlikšanu Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldei izdot labvēlīgu administratīvo aktu, ar kuru Tamāra Gorelika tiktu atzīta par Latvijas pilsoni.

Aprakstošā daļa

[1] 2015. gada 15. decembrī Tamāra Gorelika (turpmāk arī – pieteicēja) vērsās ar iesniegumu Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes (turpmāk arī – Pārvalde) Personu statusa kontroles nodaļā ar iesniegumu, kurā lūdza reģistrēt viņai Latvijas pilsones statusu. Minētajā iesniegumā pieteicēja norādīja, ka viņas tēvs Natans Barkāns 1969.gadā, bēgot no PSRS režīma, aizbēga uz Izraēlu (*lietas 28.lapa*).

[2] Pārvaldes Personu statusa kontroles nodaļa ar 2016. gada 13. aprīļa lēmumu (turpmāk arī – Sākotnējais lēmums) atteica izdot pieteicējai labvēlīgu administratīvo aktu, ar

kuru viņa tiktu atzīta par Latvijas pilsoni.

Sākotnējā lēmumā norādīts, ka pieteicējas tēva izceļošanas apstākļi nav pamats, lai pieteicēju atzītu par Latvijas pilsoni, kā arī Tamāra Gorelika nav iesniegusi informāciju, kas apliecinātu, ka pati pieteicēja laikā no 1940.gada 17.jūnija līdz 1990.gada 4.maijam atstājusi Latviju Pilsonības likuma 8.¹pantā noteikto iemeslu dēļ (glābdamās no PSRS okupācijas režīma), jo pieteicēja uz Izraēlu izbrauca no Uzbekistānas (*lietas 26.-27.lapa*).

[3] Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, pieteicēja iesniedza apstrīdēšanas iesniegumu par dubulpilsonības nepiešķiršanu.

Iesniegumā Tamāra Gorelika paskaidroja, ka viņa ir sena Latvijas rabīnu dzimtas pēctece, viņas senči dzīvojuši Latvijas teritorijā vairākus gadsimtus. Pieteicēja 1967.gada 2.novembrī apprecējās ar Taškentas rabīna dēlu Moteļu Goreliku, ar kuru pēc laulībām dzīvoja Rīgā, A.Deglava ielā 26b. Sakarā ar to, ka PSRS okupācijas režīma laikā ģimenei nebija iespējas baudīt reliģijas brīvību un ģimene tika diskriminēta reliģijas dēļ, pieteicējas ģimene iesniegusi prasību par izbraukšanu uz Izraēlu. Tomēr pieteicējai un viņas vīram 1968.gada beigās tika atteikts izsniegt atļauju izbraukšanai no PSRS, norādot, ka pieteicēja un viņas vīrs ir atsevišķa ģimene, kā arī dokumenti netika pieņemti, jo Moteļam Gorelikam bija jāpilda karadienests Taškentā. Savukārt pieteicējas tēvs, māte, māsa un brālis 1969.gadā izbrauca uz Izraēlu.

Pēc pieteicējas ģimenes locekļu izbraukšanas, tika atņemts dzīvoklis, tāpēc Tamāra Gorelika dzīvojusi pie paziņām un draugiem, kā arī pie tēvoča Rīgā, A.Čaka ielā 49. Pēc tam, kad pieteicējas tēvocis saņēmis atļauju izbraukt un 1970.gada oktobrī izbraucis no PSRS, tad Tamāra Gorelika ar vīru pārcēlusies uz Taškentu, šī dzīvesvietas maiņa saistīta arī ar studiju turpināšanu, kā arī apvienoties ar vīra ģimeni kopīgai izbraukšanai uz Izraēlu. Taškentā pieteicēja dzīvoja līdz 1971.gada jūnijam, kad ģimene saņēma atļauju izbraukt no PSRS. Pieteicēja esot saglabājusi dzīvesvietas pierakstu Rīgā (*lietas 12.lapa*).

[4] Pārvalde ar 2016. gada 6. jūnija lēmumu Nr.660 (turpmāk arī – Lēmums) atstāja negrozītu Sākotnējo lēmumu.

Lai personu reģistrētu par Latvijas pilsoni, saskaņā ar Pilsonības likuma 8.¹panta pirmo daļu jākonstatē, ka: 1) persona vai tās priekštecis bija Latvijas pilsonis 1940.gada 17.jūnijā; 2) persona vai tās priekštecis laikā no 1940.gada 17.jūnija līdz 1990.gada 4.maijam atstāja Latviju; 3) persona vai tās priekštecis Latviju atstāja, glābjoties no Vācijas vai PSRS okupācijas režīma, vai tika deportēta.

Pārvalde konstatēja, ka Taškentas pilsētas Izpildu komitejas Iekšlietu daļas Vīzu un reģistrācijas nodaļas izsniegtā izbraukšanas vīza apliecina, ka Tamārai Gorelikai dota atļauja līdz 1971.gada 15.augustam izbraukt no PSRS (no Maskavas lidostas) uz pastāvīgu dzīvi Izraēlā. Ņemot vērā padomju laika dokumentu iesniegšanas kārtību, Pārvalde secināja, ka pieteicējas dzīvesvietas pieraksts bijis Taškentā, arī pieteicējas studijas Taškentas Dzelzceļa transporta institūtā, ir pamats kritiski vērtēt, ka pieteicējas uzturēšanās Uzbekistānā bijusi īslaicīga.

Līdz ar to Pārvalde nekonstatēja tiesību normā ietvertos nosacījumus, ka pieteicēja

atstājusi Latviju, glābjoties no Vācijas vai PSRS okupācijas režīma (*lietas 9.-11.lapa*).

[5] 2016. gada 5. jūlijā Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā saņemts Tamāras Gorelikas pieteikums (*lietas 3.-5.lapa*).

Pieteikums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[5.1] Pilsonības likuma 8.¹panta pirmās daļas mērķis ir noteikt visu to Latvijas pilsoņu pēcnācēju tiesības reģistrēties kā Latvijas pilsoņiem, kuri laikā no 1940.gada 17.jūnija līdz 1990.gada 4.maijam atstāja Latviju, glābjoties no PSRS režīma. Šāds secinājums izriet arī no Pilsonības likuma 2.panta pirmās daļas 1.punkta, kas ietver Latvijas pilsonības nepārtrauktības principu. Satversmes tiesa 2010.gada 13.maija spriedumā lietā Nr.2009-94-01 atzinusi, ka pilsonības nepārtrauktības princips paredz valsts juridisku pienākumu iespēju robežās atjaunot to pilsoņu tiesības, kuriem tādas bija pirms valsts prettiesiskās okupācijas.

Ne Pilsonības likuma 8.¹pants, ne arī kāda cita šī likuma norma neregulē to, kādā veidā Latvijas pilsonim vai pilsoņa pēc nācējam bija jāatstāj Latvija okupācijas laikā, proti, izbraucot tieši no Latvijas uz citu valsti ārpus PSRS, vai citādā veidā.

Pārvaldei bija pienākums interpretēt un piemērot Pilsonības likuma 8.¹panta pirmo daļu, kā arī šī likuma 2.panta pirmās daļas 1.punktu pilsonības nepārtrauktības principa gaismā, principā atzīstot tiesības reģistrēties pilsonībā visiem Latvijas pilsoņu pēcnācējiem, nevis nepamatoti sašaurinot Latvijas pilsoņu kopumu un bez jebkāda tiesiska pamata uzskatot, ka par Latvijas pilsoņiem ir atzīstami vienīgi tie Latvijas pilsoņu pēcnācēji, kuri, bēgdami no PSRS režīma, ir pametuši Latviju, nepastarpināti izbraucot no Latvijas uz citu valsti (ārpus PSRS).

[5.2] Kā Latvijas pilsoņu pēcnācēja Tamāra Gorelika ir Latvijas pilsoņa, un saskaņā ar Pilsonības likuma 2.panta 1.punktu viņai bija tiesības reģistrēties par Latvijas pilsoni. Lai gan Tamāra Gorelika faktiski nav reģistrējusies kā Latvijas pilsoņa, tomēr spēkā esošā Pilsonības likuma 2.panta pirmās daļas 1.punkts atzīst par Latvijas pilsoņiem arī Latvijas pilsoņu pēcnācējus, kuriem bija tiesības reģistrēties saskaņā ar minēto Pilsonības likuma normu (bet kuri neregistrējās).

[5.3] Lēmumā norādīts, ka Tamāra Gorelika nav atstājusi Latviju, bet ir izbraukusi no Latvijas uz Uzbekistānu. Tomēr tiesību normas nenoteic, kā Latvijas pilsoņa pēcnācējam jāatstāj Latvija. Tādējādi Lēmums pēc būtības nav pamatots, turklāt Pārvaldes Pilsonības likuma normu piemērošana nonāk pretrunā ar Latvijas Republikas pilsonības nepārtrauktības principu.

[5.4] Papildus pieteikumā izklāstīti faktiskie apstākļi par Tamāras Gorelikas izbraukšanu uz Izraēlu.

Tamāras Gorelikas ģimene (vecāki, brālis, māsa) dzīvoja Rīgā un iesniedza pieteikumu par izbraukšanu uz Izraēlu Vīzu un reģistrācijas nodaļā jau 1967.gadā, tomēr Tamārai Gorelikai un viņas vīram Moteļam Gorelikam izbraukšanas atļauja tika atteikta, norādot, ka viņi ir atsevišķa ģimene. No Tamāras Gorelikas un viņas vīra dokumenti Rīgā netika pieņemti, jo vīram bija jāpilda karadienests Taškentā.

1969.gada martā Tamāras Gorelikas tēvs, māte, māsa un brālis izbrauca uz Izraēlu. Pēc ģimenes izbraukšanas Tamārai Gorelikai tika atņemts dzīvoklis Rīgā, A.Deglava ielā 26b.

Kādu laiku viņi mitinājās Rīgā īrētos dzīvokļos, arī pie pieteicējas onkuļa Daniela Koblenca. Kad Koblencu ģimene aizbrauca uz Izraēlu, valsts atņēma arī šo dzīvokli. Tāpēc laikā no 1970.gada oktobra līdz 1971.gada jūnijam viņi dzīvoja Taškentā, pie vīra vecākiem.

1970. un 1971.gadā Tamāra Gorelika arī mācījās Taškentas Dzelzceļa inženieru institūtā. Atļauja izbraukšanai uz Izraēlu tika saņemta Taškentā 1971.gada jūnijā. Pēc atļaujas saņemšanas pieteicēja ar vīru atgriezās Rīgā un īslaicīgi dzīvoja pie Svetlanas Jākobsones. 1971.gada augustā no Rīgas caur Maskavu Tamāra Gorelika un Moteļs Goreliks izbrauca uz Izraēlu.

Pieteicēja vērs uzmanību, ka atstājusi Latviju, glābdamās no PSRS okupācijas režīma pret ebrejiem vērstajām represijām un doto iespēju ebrejiem izceļot no PSRS uz Izraēlu. Tas, ka izbraukšanas atļauja izsniegta Taškentā, nemaina lietas būtību, jo okupācijas laikā Latvija atradās PSRS sastāvā un atļauja tika dota izbraukšanai no PSRS. Tāpat īslaicīga, pusgadu ilga uzturēšanās ārpus Latvijas, nemaina faktu, ka Tamāras Gorelikas pastāvīgā dzīvesvieta kopš dzimšanas bija Latvijā, turklāt līdz izbraukšanai viņai arī saglabājās Latvijas pieraksts.

Līdz ar to Tamāra Gorelika ir pametusi Latviju Pilsonības likuma 8.¹panta pirmās daļas izpratnē, un atbilstoši šai normai pieteicējai ir tiesības tikt reģistrētai kā Latvijas pilsoni.

[6] 2016. gada 8. augustā un 2016.gada 31.oktobrī Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā saņemti Pārvaldes paskaidrojumi, kuros norādīts, ka iestāde pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz Lēmumā ietvertajiem apsvērumiem.

[6.1] Paskaidrojumā norādīts, ka Pilsonības likuma 8.¹pantā noteiktais tiesiskais regulējums neparedz reģistrēt personu par Latvijas pilsoni, ja tā nav atstājusi Latviju, glābjoties no PSRS vai Vācijas okupācijas režīma, vai tikusi deportēta, vai arī atstājusi Latviju, bet citu iemeslu dēļ. Līdz ar to lietā nav nozīmes Tamāras Gorelikas uzturēšanās termiņam Uzbekistānā, jo pieteicēja Latviju atstāja, lai pabeigtu mācības Uzbekistānā un lai apvienotos ar vīra ģimeni. No pieteikuma izriet, ka Tamāra Gorelika uz Uzbekistānu pārcēlās dzīvot arī tāpēc, ka Latvijā viņai vairs nebija kur dzīvot. Turklāt apstākļi, ka pieteicēja Taškentā ir saņēmusi vīzu izbraukšanai uz Izraēlu, norāda, ka, ņemot vērā padomju laika dokumentu iesniegšanas kārtību, Tamārai Gorelikai dzīvesvietas pieraksts ir bijis Taškentā. Pieteicēja bija iestājusies un pabeigusi studijas Taškentas Dzelzceļa transporta institūtā, tādēļ ir kritiski vērtējams apgalvojums, ka Tamāras Gorelikas uzturēšanās Uzbekistānā ir uzskatāma par īslaicīgu.

Pārvalde norāda, ka Saeimas 2013.gada 9.maija plenārsēdē, kurā tika skatīts likumprojekts „Grozījumi Pilsonības likumā”, trešajā lasījumā, debatēs par Pilsonības likuma 8.¹panta pirmās un otrās daļas redakciju deputāts Ingmārs Čaklais norādīja, ka „viena no personu kategorijām, kas var izmantot šīs tiesības, ir tās personas un viņu pēcnācēji, kuras PSRS okupācijas vara deportēja no Latvijas un kuru izsūtīšana no Latvijas ir atzīta par nelikumīgu atbilstoši Latvijas PSR Augstākās padomes Prezidija 1989.gada 8.jūnija dekrētam „Par četrdesmitajos un piecdesmitajos gados no Latvijas PSR teritorijas izsūtīto pilsoņu rehabilitāciju” un Latvijas PSR Ministru padomes 1988.gada 2.novembra lēmumam Nr.350 „Par pilsoņu nepamatotu administratīvu izsūtīšanu no Latvijas PSR 1949.gadā”. Pamatojoties

uz šo pantu, personas, kuras minētajā laika periodā citu iemeslu dēļ bija izsūtītas no Latvijas vai kuras kādu citu iemeslu dēļ atstāja Latviju un pārcēlās uz dzīvi citās PSRS republikās, nevar iegūt Latvijas pilsonību.” Līdz ar to Pārvalde par nepamatotu uzskata pieteicējas pārstāves viedoklis, ka tā ir nepareizi interpretējusi Pilsonības likuma 8.¹panta pirmo daļu (*lietas 23.–25.lapa*).

[6.2] Pārvalde norāda, ka pieteicējas vecāku – Natana Barkāna un Ciļas Lermanes – 1968.gada 20.decembra iesniegumos Latvijas PSR iekšlietu ministrijas Vīzu un ārvalstu pilsoņu reģistrācijas nodaļai par izbraukšanu uz pastāvīgu dzīvi Izraēlā norādīts, ka Tamāras Gorelikas dzīvesvietas adrese ir Taškenta, Kurskij proezd iela 3. Pārvalde norāda, ka Padomju Savienībā pastāvēja īpaša iedzīvotāju uzskaites un kontroles sistēma, kas izpaudās dzīvesvietas tā saucamā „pieraksta” formā un neparedzēja nekādas citas dzīvesvietas norādes formas. Līdz ar to no pieteicējas vecāku iesniegumiem secināms, ka vismaz no 1968.gada 20.decembra Tamāra Gorelika bija pierakstīta Uzbekistānā.

Tādējādi, ievērojot, ka lietā ir dokumenti, kas apliecina, ka pieteicēja izceļošanas vīzu ir saņēmusi Uzbekistānā 1971.gada 28.jūnijā un izceļoja uz Izraēlu 1971.gada augustā, secināms, ka Tamāras Gorelikas pastāvīgā un reģistrētā dzīvesvieta pirms izbraukšanas uz Izraēlu vismaz no 1968.gada 20.decembra bija Uzbekistānā. Līdz ar to pieteicēja nav atstājusi Latviju un nav atstājusi Latviju, glābjoties no PSRS okupācijas režīma.

Papildus Pārvalde paskaidro, ka pieteicējas norādītais, ka pēc vecāku izbraukšanas tika atņemts dzīvoklis, norāda, ka pieteicējai nebija Latvijā saglabāts pieraksts. Vērtējot pieteicējas 1967.gada 12.maija iesniegumu izbraukšanai, Pārvalde secina, ka šajā laikā pieteicēja nebija precējusies, tāpēc Tamāra Gorelika nevarēja saņemt izbraukšanas atteikumu ar pamatojumu, ka viņa ar vīru uzskatāma par atsevišķu ģimeni. Vērtējot pieteicējas vecāku 1968.gada 20.decembra iesniegumus par izbraukšanu, kuros norādīts, ka Tamāra Gorelika dzīvo Taškentā, Pārvalde secina, ka pieteicēja atstāja Latviju, lai apvienotos ar vīra ģimeni (*lietas 57.lapa*).

[7] 2016. gada 7. decembrī Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā saņemts Tamāras Gorelikas pārstāves papildus rakstveida paskaidrojums, kurā norādīts, ka no Latvijas Nacionālā arhīva izziņas redzams, ka laika posmā no 1967.gada līdz 1971.gadam pieteicēja bija pierakstīta Rīgā, A.Deglava ielā 26a. Faktiski ģimene dzīvoja gan Deglava ielā 26b, gan Deglava ielā 26a, kas ir blakus mājās.

Tamāras Gorelikas tēva Natana Barkāna un brāļa Menahema Barkahana 1967.gada 12.maija anketas apstiprina pieteikumā norādīto, ka pieteicējas ģimene jau 1967.gadā iesniedza pieteikumus izbraukšanai no PSRS.

Pieteicējas vecāku 1968.gada 20.decembra anketās Tamāras Gorelikas dzīvesvietas adrese Taškentā norādīta pēc Valsts drošības dienesta darbinieku norādēm, ka pieteicēja ar vīru ir atsevišķa ģimene, kam jāpieprasa izbraukšanas atļauja atsevišķi (*lietas 79.–80.lapa*).

[8] 2016. gada 25. janvārī Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā saņemts Tamāras Gorelikas pārstāves papildus rakstveida paskaidrojums, kurā tai skaitā norādīts, ka PSRS okupācijas režīms veica represijas pret ebrejiem, tādējādi nebija iespējams ievērot

ebreju etniskās un reliģiskās tradīcijas, bija aizliegts jaundzimušajiem veikt apgraizīšanu, notika vajāšana ebreju vārdu dēļ, notika ebreju vajāšana par piedalīšanos lūgšanās, notika sestdienu un svētku dienu svētuma graušana, jo PSRS laikā sestdienās bija jāmacās un jāstrādā (par atteikšanos strādāt sestdienās cilvēki tika atlaisti no darba un vēlāk vajāti), bija aizliegts ebreju kāzu rituāls HUBA, bija aizliegts ievērot ģimenes rituālo tīrību, tika iznīcinātas ebreju kapsētas, nebija iespējams ievērot kašrutu (reliģisko likumu kopumu, kas attiecas uz atļautajiem un aizliegtajiem ēdieniem), aizliegums kaut lopus atbilstoši tradīcijai, nepastāvēja ebreju izglītība; Valsts drošības komitejas aģenti novēroja visus ebreju kustības aktīvistus; nebija iespējams uzturēt sakarus ar Izraēlu; notika vajāšanas par ebreju tradīciju, vēstures un ivrita mācīšanos pagrīdē (par ivrita mācīšanos draudēja arests); tika veikta ebreju asimilācija; tika ierobežotas iespējas iegūt augstāko izglītību; vienīgo sinagogu Rīgā pastāvīgi novēroja Valsts drošības komitejas aģenti.

Pieteicējas ģimene piederēja Rīgas hasīdu grupai, kas ir ortodoksālie ebreji. Pēc 11 gadus ilgiem mēģinājumiem izceļot, pieteicējas ģimene, izņemot Tamāra Gorelika un viņas vīrs, ieguva atļauju izbraukt 1969.gadā. Latvijas okupācija bija smaga reliģiozajiem ebrejiem, jo PSRS nebija iespējams ievērot tradīcijas, tāpēc reliģiozajiem ebrejiem bija nepieciešams bēgt no PSRS.

Tamāra Gorelika tāpat kā viņas ģimene ievēroja ebreju tradīcijas un reliģiskās normas, piedalījās reliģiskos pasākumos, pagrīdes ebreju tradīciju, ivrita un ebreju vēstures mācīšanās (*lietas 106.–109.lapa*).

[9] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāve pieteikumu uzturēja, balstoties uz pieteikumā un rakstveida paskaidrojumos norādītajiem argumentiem.

Tiesas sēdē atbildētājas pārstāve pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un paskaidrojumos norādītajiem argumentiem.

Tiesas sēdē liecību sniedza Menahems Barkahans un Svetlana Jākobsone.

Motīvu daļa

[10] Tiesa, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums ir apmierināms.

[11] Pieteicēja vērsās Pārvaldē, lai panāktu labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru viņa tiktu atzīta par Latvijas pilsoni.

Ar Lēmumu Tamārai Gorelikai atteikts piešķirt Latvijas pilsonību, jo Tamāra Gorelika nav iesniegusi informāciju, kas apliecinātu, ka pati pieteicēja laikā no 1940.gada 17.jūnija līdz 1990.gada 4.maijam atstājusi Latviju, glābdamās no PSRS okupācijas režīma. Nepiekrītot Lēmumam, pieteicēja to pārsūdzēja.

Tiesa ņem vērā, ka pieteicēja ir Izraēlas pilsonē un nevēlas atteikties no Izraēlas pilsonības, tādējādi jāpārbauda, vai pastāv priekšnoteikumi izdot pieteicējai labvēlīgu administratīvo aktu saskaņā ar Pilsonības likuma 8.¹panta pirmo daļu.

[12] Pilsonības likuma (*redakcijā, kas ir spēkā kopš 2013. gada 1. oktobra*) 8.¹panta pirmā daļa noteic, ja persona, kura bija Latvijas pilsonis 1940.gada 17.jūnijā, vai šādas personas pēcnācējs iesniedz apliecinājumu tam, ka laikā no 1940.gada 17.jūnija līdz 1990.gada 4.maijam tā atstājusi Latviju, glābdamās no PSRS vai Vācijas okupācijas režīma vai tikusi deportēta un minēto iemeslu dēļ līdz 1990.gada 4.maijam nav atgriezusies Latvijā uz pastāvīgu dzīvi, tad šī persona un tās pēcnācējs saglabā tiesības reģistrēties par Latvijas pilsoni. Šā panta otrā daļa noteic, ja šā panta pirmajā daļā minētās personas pēcnācējs, kurš dzimis līdz 2014.gada 1.oktobrim, iesniedz apliecinājumu tam, ka vismaz viens no viņa priekštečiem ir bijis šā panta pirmajā daļā minētā persona, tad viņš saglabā tiesības reģistrēties par Latvijas pilsoni. Attiecībā uz bērnu līdz 15 gadu vecumam apliecinājumu pauž viņa likumiskais pārstāvis.

Savukārt šā panta trešā daļa noteic, ka šā panta pirmajā vai otrajā daļā minētajai personai, reģistrējoties par Latvijas pilsoni, var izveidoties dubultā pilsonība.

No lietas faktiskajiem apstākļiem izriet un lietā nav strīds, ka pieteicēja ir Latvijas pilsoņu (Natana Barkāna un Ciļas Lermanes) pēcnācēja, kas dzimusi 1949.gada 9.jūnijā, bet no PSRS izceļojusi 1971.gada augustā.

Tā kā pieteicēja uz izceļošanas brīdi bija pilngadīga, tad izskatāmajā gadījumā piemērojama ir Pilsonības likuma 8.¹panta pirmā daļa, un lietā ir jākonstatē, vai pati pieteicēja atstāja Latviju, glābdamās no PSRS okupācijas režīma, un minēto iemeslu dēļ līdz 1990.gada 4.maijam nav atgriezusies Latvijā uz pastāvīgu dzīvi. Arī Augstākā tiesa norādījusi, ka Pilsonības likuma 8.¹pants prasa ne vien to, lai persona būtu bijusi Latvijas pilsonis 1940.gada 17.jūnijā, vai ir šādas personas pēcnācējs, bet arī uzliek pienākumu personai iesniegt apliecinājumu tam, ka laikā no 1940.gada 17.jūnija līdz 1990.gada 4.maijam tā atstājusi Latviju, glābdamās no PSRS vai Vācijas okupācijas režīma vai tikusi deportēta un minēto iemeslu dēļ līdz 1990.gada 4.maijam nav atgriezusies Latvijā uz pastāvīgu dzīvi (*sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2014.gada 22.oktobra rīcības sēdes lēmuma SKA-538/2014 12.punktu*).

[13] No lietas materiāliem tiesa konstatē turpmāk norādītās būtiskās ziņas un pierādījumus.

[13.1] No pieteicējas un pieteicējas pārstāves paskaidrojumiem kopumā izriet, ka viņa ir augusi rabīna ģimenē un arī pati ir hasīde. PSRS okupācijas režīma laikā Tamāra Gorelika nav varējusi ievērot ebreju etniskās un reliģiskās tradīcijas, slepus mācījusi ivritu un lūgšanas. Etnisko un reliģisko tradīciju ievērošanas aizlieguma dēļ visa ģimene vēlējusies izbraukt uz Izraēlu. Pieteicēja Rīgā nav varējusi saņemt izbraukšanas atļauju no PSRS, 1970.gada oktobrī pieteicēja izbrauca no Latvijas uz Taškentu, lai pabeigtu studijas, apvienotos ar vīra ģimeni un kopā ar vīra ģimeni saņemtu izbraukšanas atļauju.

[13.2] Lietā atrodas Latvijas Nacionālā arhīva izziņa, ar kuru izsniegts Mājas grāmatas Rīgā, A.Deglava ielā 26a, pieraksts, no kura izriet, ka Tamāra Gorelika pierakstīta 1949.gada 9.jūnijā un nav izrakstīta (*lietas 81.-83.lapa*).

[13.3] Lietā atrodas Tamāras Gorelikas 1967.gada 12.maija lūgums un anketa par izbraukšanu no PSRS, kurā norādīts, ka pieteicēja dzīvo Rīgā, A.Deglava ielā 26-3 (*lietas 45.-48.lapa, tulkojums 53-55.lapa*).

[13.4] Lietā atrodas Natana Barkāna 1967.gada 12.maija lūgums un anketa par izbraukšanu no PSRS, kurā norādīts, ka meita Tamāra Gorelika dzīvo Rīgā, A.Deglava ielā 26b-3 (*lietas 84.-87.lapa, tulkojums 88.lapa*).

[13.5] Lietā atrodas pieteicējas brāļa Menahema Barkahana 1967.gada 12.maija lūgums un anketa par izbraukšanu no PSRS, kurā norādīts, ka māsa Tamāra Gorelika dzīvo Rīgā, A.Deglava ielā 26b-3 (*lietas 89.-92.lapa, tulkojums 93.lapa*).

[13.6] Lietā atrodas Tieslietu ministrijas Dzimtsarakstu departamenta 2015.gada 19.novembra izziņa, kas apstiprina, ka Tamāra Gorelika noslēdza laulību ar Moteļu Goreliku 1967.gada 2.novembrī Rīgā (*lietas 67.lapa*).

[13.7] Lietā atrodas Rīgas Tehniskās universitātes 2016.gada 28.jūnija izziņa, kurā apliecināts, ka Tamāra Gorelika ar 1966.gada 31.augusta pavēli Nr.350 ieskaitīta Rīgas Politehniskā institūta Elektroenerģētikas fakultātes dienas nodaļas 1.kursā. Ar 1968.gada 7.augusta pavēli Nr.495 atskaitīta no Rīgas Politehniskā institūta 2.kursa sakarā ar pāriešanu uz citu institūtu (*lietas 43.lapa*).

[13.8] Lietā atrodas rakstveida dokuments, kurā norādīts, ka Tamāra Gorelika studējusi Taškentas Dzelzceļa inženieru institūtā no 1970.gada līdz 1971.gadam, ieskaitīti iepriekš apgūtie mācību kursi, pamatojoties uz Rīgas Politehniskā institūta dienas nodaļas 1968.gada 7.augusta izziņu Nr.279, kā arī atsevišķi mācību priekšmeti, pamatojoties uz Polit-institūta neklātienes nodaļas 1970.gada 14.septembra izziņu Nr.7652. Atskaitīta pēc pašas vēlēšanās 1971.gada 29.jūnijā (*lietas 15.-17.lapa, tulkojums 18.lapa*).

[13.9] Lietā atrodas pieteicējas tēva Nātana Barkāna 1968.gada 20.decembra lūgums un anketa par izbraukšanu no PSRS, kurā norādīts, ka Tamāra Gorelika dzīvo Taškentā, Kurskij projezd 3 (*lietas 58.-59.lapa, tulkojums 60.-61.lapa*).

[13.10] Lietā atrodas pieteicējas mātes Ciļas Lermanes 1968.gada 20.decembra lūgums un anketa par izbraukšanu no PSRS, kurā norādīts, ka Tamāra Gorelika dzīvo Taškentā, Kurskij projezd 3 (*lietas 62.-63.lapa, tulkojums 64.-65.lapa*).

[13.11] Tiesas sēdē Menahems Barkahans liecināja, ka ģimene ir hasīdi. Lai saglabātu ebreju identitāti, bija nepieciešams izbraukt no Padomju Savienības. 1946.gadā ebreji sāka izbraukt uz Poliju un pēc tam uz Palestīnu, tad paspēja izbraukt 300-400 cilvēki. Liecinieka vecāki šajā laikā atbrauca no Samarkandas, bet Rīgā nevarēja palikt, tāpēc dzīvoja Jaunjelgavā, pēc tam atbrauca uz Rīgu un dzīvoja A.Deglava ielā 26a, pēc tam saņēma dzīvokli A.Deglava 26b-3. Liecinieka vecāki mēģināja izbraukt no Latvijas 1946.gadā, bet nesekmīgi. Liecinieka ģimene bija spiesta vienpadsmit reizes iesniegt dokumentus 5.Valsts Drošības komitejas nodaļā, līdz tikai 1969.gadā tika saņemta izbraukšanas no PSRS atļauja. Menahems Barkahans liecināja, ka ģimene saglabāja (ievēroja) sabatu – ebreju svētkus, kas aizliedz sestdienās iet uz skolu vai darbu, ģimene nevarēja ievērot reliģiskās tradīcijas, nevarēja mācīties ebreju valodā, nevarēja mācīties reliģiju. Reliģiozie ebreji tika arestēti, piemēram, Mordehajs Dubins tika arestēts 1940.gadā, pēc aresta atgriezās Rīgā un vēlreiz tika arestēts par to, ka organizējis 1946.gada ebreju izbraukšanu. Daudzus ebrejus arestēja, ģimene

sūtījusi paciņas tiem hasīdiem, kuri bija Sibīrijā. Liecinieka tēvs tika arestēts 1946.gadā un dažas reizes bijis aizturēts. Liecinieka tēvs bija vienīgais no ebrejiem, kurš uz reliģiozā pamata nēsāja bārdu.

Ģimene 1965.gadā Samarkandā dibināja savu hasīdu organizāciju, Samarkandā bija nedaudz vieglāk saglabāt ebreju baušļus, tur varēja mācīties Toru, lai kļūtu par rabīniem. Pēc apprecēšanās Tamāra Gorelika ar vīru dzīvoja A.Deglava ielā 26b-3, pieteicēja nodarbojās ar ivrita un reliģijas mācīšanu. Pieteicējas vīrs nepierakstījās Rīgā, lai izvairītos no kara dienesta. Ģimene vēlējās kopā izbraukt no PSRS, bet Tamāra Gorelika saņēma atteikumu, jo tika uzskatīta par atsevišķu ģimeni. Tad Tamāra Gorelika pārcēlās dzīvot pie onkuļa Marijas ielā, kad onkulis saņēma atļauju izbraukt, tad pieteicēja pārcēlās dzīvot pie kaimiņiem A.Deglava ielā. Tamāra Gorelika uz Taškentu izbrauca pēc ebreju svētkiem 1970.gada 25.oktobrī, lai tur iesniegtu dokumentus [izbraukšanai no PSRS] kopā ar ģimeni. Tad māsa atgriezusies Rīgā, kur dzīvoja pie Jākobsona ģimenes, līdz saņēma atļauju izbraukt. Taškentā bijusi dažus mēnešus. Visa ģimenes dzīve bija, lai aizbēgtu no Padomju Savienības. Atbildot uz atbildētājas pārstāves jautājumu, liecinieks norādīja, ka Tamāras Gorelikas vīrs bija pierakstīts Taškentā un tur dzīvoja, tāpēc liecinieka māsa iesniedza studiju dokumentus Taškentas institūtā tā, it kā Taškentā dzīvotu, bet Tamāra Gorelika nav pametusi Rīgu. Tāpat Taškenta bija vienīgā vieta, kur iesniegt dokumentus izbraukšanai no PSRS (*lietas 126.-130.lapa*).

[13.12] Tiesas sēdē Svetlana Jākobsons liecināja, ka ir Tamāras Gorelikas draudzene, dzīvojušas blakus un kopā kā radnieki. Lieciniece dzīvoja Rīgā, A.Deglava ielā 26b-3. Atceras, ka pieteicējas ģimenei bija ļoti grūti, jo bija ļoti reliģiozi cilvēki. Sestdienās viņi nedrīkstēja strādāt, tāpēc nācās grūti izdomāt dažādas atrunas, lai attaisnotu savu neierašanos darbā. 1970.gada 16.jūnijā lieciniecei piedzima dēls, tad Tamāra Gorelika bija pie liecinieces. Vēlāk lieciniece pārcēlās dzīvot uz citu dzīvokli, un Tamāra Gorelika ar vīru dzīvojusi pie liecinieces. Tamāra Gorelika jau pēc kāzām dzīvojusi pie liecinieces, tikai uz kādu mēnesi aizbraukusi kārtot dokumentus uz Taškentu. Kopumā Tamāra ar vīru neesot ilgi dzīvojusi pie liecinieces, apmēram pusgadu. Lieciniecei grūti pateikt, kāpēc Tamārai bijis pieraksts Taškentā, pieļauj iespēju, ka tas saistīts ar jautājumu par izbraukšanu no PSRS, tur tika lemts jautājums, vai izbraukt kopā vai atsevišķi, no turienes vai no šejienes, skatoties, no kurienes tas būtu vieglāk (*lietas 130.-131.lapa*).

[14] Izvērtējot lietas materiālus kopumā, tiesa secina, ka izskatāmajā gadījumā ir pamatoti lietas apstākļus vērtēt no „bēgļu tiesību” skatpunkta, proti, lielāku vērību piešķirot apstākļiem, kuru dēļ pieteicējai bija jāpamet Latvija, nevis apstākļiem, kādā veidā pieteicēja pametusi Latviju.

1951.gada 28.jūlija Konvencijas par bēgļa statusu 1.panta A sadaļas otrā daļa noteica, ka termins „bēglis” attiecināms uz jebkuru personu, kas „to notikumu rezultātā, kas izraisījušies pirms 1951.gada 1.janvāra un sakarā ar labi pamatotām bailēm no vajāšanas pēc rases, reliģijas, tautības, piederības īpašai sociālai grupai pazīmēm vai politiskās pārliecības dēļ, atrodas ārpus savas pilsonības valsts un nespēj vai sakarā ar šādām bailēm nevēlas izmantot šīs valsts aizsardzību (..)”. Minētajā normā ir norādīts, ka bailēm ir jābūt labi pamatotām. Lai arī bailes ir personas subjektīvas emocijas, bēgļa statusa iegūšanas kontekstā

šīm bailēm ir jābūt arī objektīvi pamatotām. Novērtējot, vai bailes ir objektīvi pamatotas, ir jāanalizē situācija valstī, no kuras persona bēg. Lai atzītu, ka bailes no vajāšanas ir labi pamatotas, nav jābūt izslēgtām visām saprātīgām šaubām par to, ka vajāšana notiks. Kā pierādīšanas standarts šajās lietās nav izmantojams arī iespējamību pārsvars. Lai atzītu, ka bailes no vajāšanas ir labi pamatotas, varbūtībai, ka persona tiks vajāta, nav jābūt lielākai kā varbūtībai, ka vajāšana izraidīšanas gadījumā nenotiks. Bailes no vajāšanas ir labi pamatotas, ja šādām bailēm ir saprātīgs iemesls, ja pastāv saprātīga iespēja, ka persona tiks vajāta. Patvēruma meklētāja bailes no vajāšanas var tikt uzskatītas par pamatotām, ja, saprātīgi izvērtējot, var noteikt, ka personas uzturēšanās izcelsmes valstī ir kļuvusi nepanesama (*sk. UN High Commissioner for Refugees, Advisory Opinion by UNHCR on the Interpretation of the Refugee Definition*, 23 December 2004, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4551c0374.html>; *UN High Commissioner for Refugees, UNHCR Compilation of Case Law on Refugee Protection in International Law, March 2008*, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/47dfc8e32.html>).

Līdz ar to tiesa turpmāk vērtēs, vai pieteicējas norādītie apstākļi un lietā iegūtās ziņas apstiprina apgalvojumu, ka pieteicēja glābusies no PSRS režīma.

[15] Izvērtējot lietas materiālus kopumā, tiesa secina, ka Tamārai Gorelikai, dzīvojot Latvijas PSR, pastāvēja pamatotas bailes no vajāšanas, tāpēc viņa atstāja Latviju, glābdamās no PSRS režīma.

No pieteicējas paskaidrojumiem un liecinieku liecībām ir konstatējams, ka pieteicēja ir hasīde – ortodoksālā jūdaisma piekritēja, pieteicējas tēvs bija rabīns, un ģimene stingri ievērojusi reliģiskos likumus, tostarp pieteicēja slepus mācījusi privātpersonām reliģiskos likumus. Tiesa uzskata, ka vispārzināms ir fakts, ka Padomju Savienībā tika propogandēts ateisms, bet pret reliģioziem cilvēkiem tika vērstas politiskas un materiālas represijas. Tai skaitā LPSR Kriminālkodeksa 137.pants paredzēja kriminālatbildību reliģijas mācību organizēšanu nepilngadīgajiem.

Tāpat kā vispārzināms fakts uzskatāms, ka personas, kuras vēlējās izceļot no PSRS, varēja tikt uzskatītas par disidentiem un tikt pakļautas vajāšanām. Liecinieks Menahems Barkahans liecināja, ka ģimene vienpadsmit reizes bija iesniegusi lūgumu par izbraukšanu no PSRS. Ar lietas materiāliem šādas ziņas neapstiprinās, bet konstatējams, ka pieteicējas ģimene 1967.gada 12.maijā ir aizpildījusi anketu un iesniegusi lūgumu par izbraukšanu no PSRS, līdz ar to arī no šī brīža ģimene, tai skaitā pieteicēja, varēja tikt uzskatīta par saistītu ar disidentiem un pakļauta vajāšanai.

Līdz ar to tiesa secina, ka pieteicējas bailes no vajāšanas ir bijušas pamatotas un viņa, dzīvojot LPSR, nepārprotami atbilda „bēgles” statusam.

Vērtējot pieteicējas izceļošanas apstākļus, tiesa konstatē, ka no lietas materiāliem nav konstatējams, tieši kurā valstī pieteicēja dzīvojusi laika posmā no 1968.gada 20.decembra līdz 1971.gada augustam, kad pieteicēja izbrauca uz Izraēlu. Proti, pieteicēja paskaidro, ka līdz 1970.gada oktobrim dzīvojusi Rīgā un uz Taškentu aizbraukusi sakarā ar mācībām un lai iesniegtu dokumentus kopā ar vīru izceļošanai no PSRS. Arī liecinieks Menahems Barkahans liecināja, ka pieteicēja līdz 1970.gada oktobrim dzīvojusi Rīgā. Lieciniece Svetlana Jākobsone

liecināja, ka pieteicēja dzīvojusi pie viņas, bet nezināja konkrētus laikus, kad pieteicēja dzīvojusi pie viņas. Savukārt no lietas materiāliem konstatējams, ka pieteicējas vecāki 1968.gada 20.decembrī, aizpildot anketu izbraukšanai no PSRS, pieteicējas dzīvesvietu norādījuši Taškentā. Arī apstākļi, ka pieteicējas ģimenei atņemt dzīvoklis uzreiz pēc pieteicējas vecāku izceļošanas, norāda, ka pieteicēja visticamāk bija oficiāli pierakstījusies Taškentā.

Vienlaikus tiesa uzskata, ka izskatāmajā gadījumā minētajiem apstākļiem – pieteicējas dzīvesvietai no 1968.gada decembra līdz 1971.gada augustam – nav izšķirošas nozīmes lietā. Proti, tiesa jau iepriekš konstatēja, ka pieteicēja atbilda bēgles statusam, un lietā konstatējami objektīvi apstākļi izceļošanas nepieciešamībai. Ņemot vērā, ka pieteicējas 1967.gada 12.maija izceļošanas lūgums netika apstiprināts, ir saprotams, ka ģimene meklē citas iespējas, kā izceļot no PSRS, jo kā liecināja Menahems Barkahans, visa ģimenes dzīve bija, lai aizbēgtu no Padomju Savienības. Tāpat nav mazsvarīgs liecinieka Menahema Barkahana norādītais, ka Uzbekistānā (Samarkandā) bija vieglāk ievērot ebreju tradīcijas. Tiesa tic liecinieka norādītajiem apstākļiem, jo ir zināms, ka Uzbekistānā arī padomju laikos bija iespējams ievērot, piemēram, islāma reliģiju, turklāt ir zināms, ka daudzi ebreji tika izsūtīti uz Uzbekistānu, tādējādi ir iespējams, ka šajā valstī bija iespējams ievērot ebreju tradīcijas. Līdz ar to pieteicējas apprecēšanās un izbraukšana uz Uzbekistānu nav uzskatāma par labprātīgu atteikšanos no piederības Latvijas pilsoņu kopumam. Izskatāmajā gadījumā pieteicējas apprecēšanās ar Taškentas rabīna dēlu un izceļošana uz Taškentu ir vērtējama kā apstākļu sakritums kopumā ar bēgšanu no PSRS okupācijas režīma, un lietā nav izdarāmi secinājumi, ka pieteicēja būtu pametusi Latviju tikai tāpēc, lai dzīvotu kopā ar vīru Taškentā.

[16] Pilsonības likuma 8.¹ pants ir ietverts likumā ar 2013.gada 9.maija grozījumiem. Līdz tam bēgļu un deportēto personu pilsonības reģistrāciju regulēja likuma Pārejas noteikumu 1.punkts. Šī norma paredzēja, ka Latvijas pilsonības iegūšanu uz līdzīgiem pamatiem. Taču, ja šīs personas bija naturalizējušās ārvalstīs, tās saglabāja tiesības reģistrēties kā Latvijas pilsoņi tikai, ja reģistrācija notika līdz 1995.gada 1.jūlijam. Ja šīs personas reģistrējās pēc 1995.gada 1.jūlija, tām bija jāatsakās no citas valsts pilsonības (pavalstniecības). Tādējādi jaunais regulējums paredz laika ziņā neierobežotas tiesības iegūt pilsonību uz minētā pamata.

Pilsonības likuma grozījumu anotācijā norādīts, ka likumprojekts nošķir Latvijas trimdinieku pilsonības jautājumu no dubultpilsonības pieļaujāmības Latvijas pilsoņiem, kas citas valsts pilsonību dažādu iemeslu dēļ iegūs pēc likumprojekta spēkā stāšanās (*sk. <http://titania.saeima.lv/LIVS11/SaeimaLIVS11.nsf/0/845E35F9B7158BB5C225793D004D4179?OpenDocument>*).

Izskatot likumprojektu Saeimā 1.lasījumā likumprojekta referente Inese Lībiņa – Egnere norādīja, ka tā būtība ir aktualizēt jautājumu par dubultpilsonību. Šobrīd tā ir iespējama ļoti šauros gadījumos, un tā nav arī aptveroša Latvijas trimdas tautiešu pēcnācēju iespēja iegūt Latvijas Republikas pilsonību un tādējādi nostiprināt tiesisko saikni ar mūsu valsti

(*sk.*

<http://titania.saeima.lv/LIVS11/saeimalivs11.nsf/0/D8CF552A843104BFC225794F004BE1E4?OpenDocument>).

No Pilsonības likuma 8.¹ panta izriet, ka likumdevēja mērķis bija paredzēt tiesības par Latvijas pilsoņiem reģistrēties personām, kuras cietušas gan no PSRS, gan no Vācijas okupācijas režīmiem un viņu pēcnācējiem, proti, gan personām, kas bēga vai tika deportētas Rietumu virzienā, gan arī Austrumu virzienā.

Ir vispārzināms, ka kara laikā Latvijas pilsoņi piedzīvoja vairākus okupācijas režīmus, ebreji īpaši piedzīvoja holokaustu, bailes, bēgšanu, deportācijas un citas represijas, kā arī pastāvēja liela nenoteiktība un neziņa par turpmākiem vēstures pavērsieniem. Tāpat tiesa piekrīt, ka, lai saglabātu ebreju identitāti, ortodoksālā jūdaisma piekritējiem bija jāpamet PSRS.

Administratīvā procesa likuma 17. panta pirmās daļas 4. punkts paredz tiesību normu interpretācijā līdztekus gramatiskajai un citām metodēm izmantot arī teleoloģisko interpretācijas metodi, tas ir, noskaidrot tiesību normas jēgu, pamatojoties uz lietderīgu un taisnīgu mērķi, kas ar attiecīgo tiesību normu jāsasniedz.

Satversmes tiesa norādījusi, ka tiesību normas, kas attiecas uz pilsonības iegūšanu, nedrīkst piemērot formāli. Proti, pilsonības iegūšana indivīdam parasti ir nozīmīgs dzīves jautājums, un tāpēc nedrīkst rasties tādas situācijas, ka Latvijas pilsonība tiek liegta formālu apsvērumu un pilnībā nenoskaidrotu apstākļu dēļ (*sk. Satversmes tiesas 2007. gada 21. augusta lēmuma par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr. 2007-07-01 19. punktu*).

Tiesa uzskata, ka izskatāmajā gadījumā iestāde pārlietu formāli vērtējusi tikai pieteicējas izbraukšanas apstākļus, nevis visu situāciju kopumā. Tiesa secina, ka pieteicēja atstāja Latviju, glābdamās no PSRS okupācijas režīma un minēto iemeslu dēļ līdz 1990. gada 4. maijam nav atgriezusies Latvijā uz pastāvīgu dzīvi. Līdz ar to Tamāra Gorelika atbilst nosacījumiem, lai pieteicēju reģistrētu par Latvijas pilsoni saskaņā ar Pilsonības likuma 8.¹ panta pirmo daļu.

[17] Pieteikumā tiesai un tiesas sēdē tika norādīta virkne argumentu, tostarp, ka iestāde nav ņēmusi vērā *jus sanguinis* principu, ka nav vērtēts Pilsonības likuma 2. panta 1. punkts, ka Pilsonības likuma 8.¹ pants attiecas tikai uz ebrejiem un nekas cits vairs nav jāvērtē.

Atbilstoši Augstākās tiesas judikatūrai, kas savukārt izriet no Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras, tiesai ir jāuzklausā argumenti, bet tai nav pienākuma detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no piemērojamo tiesību viedokļa (*sk., piem., Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2005. gada 22. novembra sprieduma lietā Nr. SKA-378 12. punktu*).

Tiesa norāda, ka ir iepazinusies un uzklusījusi visus pieteicējas un tās pārstāves izklāstītos argumentus, taču uzskata, ka tiem nav nozīmes lietā. Tiesa jau citu apsvērumu pēc ir secinājusi, ka pieteikums ir apmierināms, tāpēc procesuālās ekonomijas nolūkos tiesa visus pieteicējas un pieteicējas pārstāves apsvērumus neatrunās.

[18] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu. Par pieteikuma iesniegšanu tiesā ir samaksāta valsts nodevu 28,46 euro apmērā (*lietas 6.lapa*). Ņemot vērā, ka pieteikums tiek apmierināts, no Latvijas Republikas par labu pieteicējam piespriežama samaksātā valsts nodeva.

Atbilstoši Ministru kabineta 2013.gada 12.februāra noteikumu Nr.85 „Kārtība, kādā administratīvajā lietā iemaksā, atmaksā un atlīdzina valsts nodevu un iemaksā un atmaksā drošības naudu” 13.punktam valsts nodevu atlīdzina mēneša laikā pēc tiesas vai tiesneša nolēmuma stāšanās spēkā Administratīvā procesa likuma 126.pantā minētajos gadījumos no tās iestādes budžeta līdzekļiem, kura attiecīgajā administratīvajā lietā bijusi pieaicināta atbildētāja pusē.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmo daļu, 246. - 251.pantu, 254.pantu un 289. - 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

apmierināt Tamāras Gorelikas pieteikumu.

Uzlikt par pienākumu Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldei mēneša laikā no šā sprieduma spēkā stāšanās dienas izdot labvēlīgu administratīvo aktu, ar kuru Tamāra Gorelika tiktu atzīta par Latvijas pilsoni.

Piespriet no Latvijas Republikas par labu Tamārai Gorelikai samaksāto valsts nodevu 28,46 euro apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese

(paraksts)

A.Juškeviča

NORAKSTS PAREIZS

Administratīvās rajona tiesas tiesnese

Rīgā 2017.gada 13. martā

A.Juškeviča

